

ΤΟ ΘΕΙΑΤΡΟ

«Ο Μάγος» αστυνομικό έργο σέ εξη εικό-
νες (Θέατρο 'Αλάμπρα) — Το σύγχρονο «αστυ-
νομικό έργο» συγγενεύει στη βάση του, περισσό-
τερο απ' όλα τ' άλλα θεατρικά είδη με το «grant
zuiñño!» Ζητάει δηλαδή ν' αποκορυφώσει το έν-
διαφέρον του θεατού με το εξελικτικό γάψιμο,
κλιμακωτά, χωρίς πολυπλοκές υποθέσεις, ατελεί-
ωτα έπεισοδία και έξωτερικούς ρωμαντισμούς». Η
σημερινή αντίληψη για το θέατρο απλούστεψε
την άλλοτε μεπερδεμένη υπόθεση και συμπλήρωσε
τά κενά με τη σκιριάδα του διαλόγου, λίγη ήθο-
γραφία, λίγο χιοῦμορ, ή και λίγη φρίκη ακόμα,
σε τρόπο, που νά μη διακρίνει κανείς καλά-καλά,
το φθηνό καμβά του απαραίτητον βασικού «τρύκ». Ο
διάλογος αντικατέστησε την κινηματογραφική
δράση κι' οι άβιαστες, ανθρώπινα ψυχολογημένες
σκηνές τούς παραφουσκωμένους ήρωίσιμους και
τούς έπί μηχανής θεούς.

Τέτοιο έργο είναι κι' ο «Μάγος» του Edgar
Wallace, που έπαιξε πρό ήμερών ή «Έλληνική
κωμωδία Β' 'Αργυροπούλου» στην 'Αλάμπρα. Ο
συγγραφέας πήρε ένα από τούς πιο κοινούς τύ-
πους των αστυνομικών μυθιστορημάτων—τόν τρο-
μερό, έπιτήδειο κι' ασύληπτο έγκληματία—μά δέν
τόν φώτισε όπως θάκανε ένας άλλος παλιότερος,
μ' όλα τά φώτα της σκηνης. Τόν έκρυψε.
Τόν αισθανόμαστε σιά παρασκήνια, από την άρ-
χη ως την τελευταία σκηνή, τόν βλέπουμε πώς
εργάζεται μπρός τά μάτια μας κι' όμως δέν μπο-
ρούμε νά μαντέψουμε ποιός είναι. Υποπτευόμα-
στε, με τη σειρά, όλα τά πρόσωπα του έργου εκ-
τός από το πρόσωπο που κρύβεται αυτός. Όλοι
μιλούν γι' αυτόν—στό Σκόττλαντ Γιάρντ, στό τηή-
μα, στό σπίτι ενός έχθρου του—όλοι τόν φο-
βούνται, κι' ο θεατής αρχίζει νά πείθεται
πώς θά τόν δη από στιγμή σε στιγμή νά προβάλ-
λει από μιá καταπακτή. Έπεισοδιακά περνάνε διά-
φορες σκηνές που δέν έχουν καμιά έπιφανειακή
συγγένεια με την υπόθεση του Μάγου κι' όμως
αφίνουν κάτι στο θεατή, μά περιέργεια περισσό-
τερη ή μιá απογοήτευση στις προβλέψεις του. Ο
συγγραφέας κεντάει ως την τελευταία στιγμή με
προσοχή και τέχνη. Στην τελευταία σκηνή μας
τόν παρουσιάζει έντελώς άπρόοττα: Ο Μάγος
δέν είναι άλλος από τόν πιο έμπιστο έγκληματο-
λόγο γιατρό της Σκόττλαντ Γιάρντ, που είχε άνα-
λάβει την υπόθεση. Ο έπιθεωρητής Μπίλς τόν
άποκαλύπτει. Τότε εκείνος γυρίζει και λέει στη
γυναίκα του:

—Θυμήσου, τί μου είχες υποσχεθεί αν με-
πιάναν.»

Αυτή γι' απάντηση βγάξει ένα πιστόλι και τόν
πυροβολεί. Ο Μάγος πέφτει κι' ο αστυνομικός
ρίχνεται νά τήν άφοπλίσει. Τότε ο Μάγος σηκών-
ετε και φεύγει. Όταν τό καταλαβαίνει ο αστυνο-
μικός φρενιάζει, φωνάζη έναν αστυφύλακα για νά
«θέση υπό έπιτήρσιον» τη γυναίκα και τρέχει για
νά πιάσει τό Μάγο. Ο χωροφύλακας όμως πετάει
την μτέρα του και την κάσκα του: Πάει ο Μά-
γος. Κι' ή σκηνή κλείνη με τ' άνοιγμα μιás μυστι-
κής πορτονιας απ' όπου θά ξαναβγούνε προς την
ελεύθερη κι' αλήτικη ζωή τους.

Αυτή ή τελευταία σκηνή είναι ή μόνη που έχει
κινηματογραφική δράση. Και δέν πρέπει νά ξεχ-

νάμε ότι για ένα έργο σαν τό «Μάγο» που περνάει
από την αρχή ως τό τέλος ήρεμα χρειάζεται ένα
φινάλε «mouvementé».

Η μετάφραση καμωμένη από τόν ίδιο τό θια-
σάρχη είναι πολύ καλή. Ο κ. 'Αργυρόπουλος ξαί-
ρει τη γλώσσα του θεάτρου, ξαίρει τό θέατρο:
Χωρίς νά θίξη τό κείμενο σε σημείο που νά χά-
σει τό λεπτό χιοῦμορ του και γενικά τόν έγγλέζικο
χαρακτήρα του, φώτισε τη μετάφρασή του σε τρό-
πο που νά μη σοκάρει τόν Έλληνα θεατή.

Η εκτέλεση από τό θίασο πολύ καλή. Τόχο
γράφει και άλλοτε: Ο θίασος του κ. 'Αργυρο-
πούλου είναι ο πιο πειθαρχημένος ελληνικός θία-
σος κι' αν κρίνουμε από τις πρεμιέρες του κι' ο
πιο μελετηρός κι' εύσυνείδητος. Ο κ. 'Αργυρο-
πούλος και ή κυρία 'Αργυροπούλου (που δέν έτό-
νιζε όπως κάνει στις φάρσες τη λήγουσα κάθε λέ-
ξης, μ' ένα τραβηχτό έρωτηματικό, και δέν έσερνε
τό ρ.) ήταν πολύ-πολύ καλοί. 'Ακόμα πρέπει νά
εξεχωρίσω τόν κ. Π. Χριστοφορίδη που έπαιξε τό
ρόλο του με φυσικότητα και δύναμη από τις σπα-
νιώτερες καθώς και τας κ. κ. Ταβουλάρητουν κ.
Βιτσόρη και τόν κ. Ραφτόπουλο. Ο κ. Μαρίκος
—πάντα καλός—είχε στην πρεμιέρα τουλάχιστον
—πάρει χαμηλό τόνο και κατόρθωσε κατά την
θεατρικήν φρασολογίαν νά «τούς ρίξη όλους έξω»
στην πρώτη εικόνα.

K. B.